

Sygn. akt I UK 101/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania M. Spółki Akcyjnej w G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
z udziałem zainteresowanych: Syndyka Masy Upadłości K. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej i P. M.
o objęcie obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 26 marca 2019 r.,
skargi kasacyjnej M. Spółki Akcyjnej w G. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 września 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z 20 października 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. (organ rentowy) stwierdził, że P. M. (zainteresowana) podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu i chorobowemu z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w płatnika składek M. S.A. w G. (odwołujący się). W wyniku wniesienia odwołania przez odwołującego się wyrokiem z 7 czerwca 2016 r., VI U [...] Sąd Okręgowy w B. zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że zainteresowana nie podlega ubezpieczeniom społecznym jako pracownik odwołującego się. Wyrokiem z 21 września 2017 r., III AUa [...] Sąd Apelacyjny w [...], w wyniku uwzględnienia apelacji organu rentowego, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i oddalił odwołanie.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł odwołujący się. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnych zagadnień prawnych: 1) czy wystarczającym jest posiadanie przez podmiot statusu agencji zatrudnienia/pracy tymczasowej, aby podmiot ten uznany był pracodawcą w rozumieniu przepisów art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 121 ze zm., dalej jako ustawa systemowa) dla pracownika tymczasowego lub innego swojego pracownika (zatrudnionego bezpośrednio i nie przyjętego w trybie art. 23¹ k.p.), który wykonuje pracę na rzecz pracodawcy-użytkownika, do którego został skierowany przez agencję zatrudnienia/pracy tymczasowej, a w rezultacie, czy agencja zatrudnienia/pracy tymczasowej zobowiązana jest do odprowadzania za tego pracownika składek na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne?; 2) czy naruszenie przepisów art. 2 pkt 3, art. 7 ust. 1 i art. 20 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnieniu pracowników tymczasowych (Dz.U. Nr 166, poz. 1608 ze zm., dalej jako ustawa o zatrudnieniu pracowników tymczasowych) w zakresie charakteru umów o pracę, zawieranych między agencją zatrudnienia/pracy tymczasowej a pracownikiem powoduje nieważność takiej umowy o pracę, czy też stosunek pracy tymczasowej między agencją zatrudnienia/pracy tymczasowej a pracownikiem zmienia się w stosunek pracy, regulowany przepisem art. 22 k.p., czy też może prowadzi do powstania stosunku pracy między pracownikiem a pracodawcą użytkownikiem?; 3) czy skierowanie pracownika, zatrudnionego w agencji zatrudnienia/pracy tymczasowej do pracy w podmiocie trzecim w oparciu o umowę świadczenia usług, zawartą między tą agencją zatrudnienia/pracy tymczasowej a podmiotem trzecim oraz za zgodą i wiedzą pracownika narusza standardy ochrony prawnej?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania.

Problem prawny objęty zagadnieniami prawnymi nr 1 i 2 został już rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy w wyroku z 19 marca 2018 r., III UK 84/18 (niepublikowany). W orzeczeniu tym przyjęto, że w przypadku niespełnienia przesłanek zastosowania ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych lub w przypadku obchodzenia przepisów o maksymalnym okresie zatrudnienia pracownika tymczasowego u danego pracodawcy użytkownika, stosunek pracy tymczasowej łączący pracownika z agencją pracy tymczasowej jest nieważny a w jego miejsce wchodzi stosunek pracy zawarty *per facta concludentia* między pracownikiem tymczasowym a pracodawcą użytkownikiem. W konsekwencji pracownik taki podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u pracodawcy użytkownika a nie w agencji pracy tymczasowej. Niezależnie od powyższego, w ustaleniach postępowania sądowego nie ma informacji o tym, by odwołujący się miał status pracodawcy użytkownika a zainteresowana była zatrudniona przez agencje pracy tymczasowej. Powoduje to, że sformułowane w skardze kasacyjnej zagadnienia prawne nie pozostają w związku z ustalonym wiążąco dla sądu kasacyjnego stanem faktycznym sprawy. Z kolei trzecie zagadnienie prawne nie spełnia wymogów wynikających z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, ponieważ w jego treści nie powołano żadnego przepisu, który byłby objęty zakresem podstaw skargi kasacyjnej odwołującego się.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.